

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **LB GASTRO, s.r.o.**, se sídlem Hájecká 238, Dolní Benešov, v řízení zastoupeného Marií Vašíčkovou, daňovou poradkyní, se sídlem Kuklenská 35, Brno, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě** se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2010 č.j. 8795/09-1201-800384, ve věci daně z příjmů právnických osob,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Hlučíně ze dne 11.5.2009 č.j. 28708/09/385970802064 – dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006.

Žalobce namítal :

- 1) že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, a to :
 - a) nedůvěryhodné svědecké výpovědi (J.M. vypovídal po 8 měsících přesněji než předtím, J.S. uvedl, že sběračem šrotu byl jeho bratr);
 - b) žalobce trval na tom, že nezískal žádný šrot z demolicí;
 - c) žalobce jako provozovatel zařízení ke sběru a výkupu musí dodržovat zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen z.č.101/2000 Sb.);
 - d) námitkami předloženými správci daně dne 28.4.2009,
- 2) že žalovaný odmítl bez řádného zdůvodnění žalobcův důkazní prostředek, a to jednak výkupní lístky zbývajících 4 občanů (bez uvedení roku) a dále ověření množství výkupu množstvím následného prodeje,
- 3) že ve zprávě o kontrole je uvedeno neexistující ustanovení - § 11 odst.1 písm.d) zákona č. 586/1992 Sb.,
- 4) že ani jeden ze svědků nikdy netrval na tom, aby mu byl příjem za šrot potvrzen, takže žalobce předložil správci daně dostačující důkaz v podobě souhrnné evidence o výkupu sběru,
- 5) že správce daně tvrdil, že se sám pokusil ověřit, zda vybrané osoby zinkasovaly příjmy, ale výsledek žalobci nesdělil,
- 6) ke kladení otázek svědkům, že to není povinnost žalobce, ale jen jeho možnost, a proč se svědků nezeptal sám správce daně,
- 7) k důkaznímu břemenu, že pokud má správce daně pochybnosti o účetnictví žalobce, musí tyto pochybnosti správce daně proměnit dokazováním v jistotu,
- 8) že správce daně nerespektoval zásadu přiměřenosti, daňová kontrola trvala 1 rok a téměř 5 měsíců, byl porušen § 2 odst.2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP). Doklady vrátil správce daně žalobci až po skončení daňové kontroly, tedy ve lhůtě v rozporu s § 16 odst.7 ZSDP, takže pro žalobce bylo obtížné bránit se proti argumentům správce daně již v průběhu kontroly,
- 9) že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce vykazuje vyšší nákup šrotu od občanů než vyplývá ze sdělení „přísluš. MÚ“, aniž by sdělil, které MÚ byly osloveny. Pokud jde o MÚ Dolní Benešov, žalobce nepovažoval za nutné, aby mu MÚ stvrdil písemně každé jeho hlášení,
- 10) že správce daně nerespektoval § 12 a § 32 odst.2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) – v protokolech chyběla doba ukončení jednání, chyběly podpisy zúčastněných osob na každé straně, protokol z 20.4.2009 nemá otisk úředního razítka se státním znakem,
- 11) že splnil náležitosti účetních dokladů, především § 11 odst.1 písm.b) zákona č. 563/1991 S., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o účetnictví) a § 8 téhož zákona, tj., že prokázal správnost, úplnost a průkaznost účetnictví.

Žalovaný ve vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že u žalobce proběhla kontrola daně z příjmů právnických osob za období roku 2006 se závěrem, že žalobce neprokázal uplatněné náklady za výkup šrotu – neprokázal výplatu částek jednotlivým sběračům. Na lístcích z obou žalobcových sběrů byla uvedena jen příjmení sběračů a název obce, jinak nebyli sběrači konkretizováni, u některých lístků chyběl rok (byl uveden jen den a měsíc). Podle evidence, předložené žalobcem, by připadalo cca 5q kovového sběru na 1 sběrače (fyzickou osobu) denně, což správce daně ve výzvě žalobci označil za nereálné objemy. Svědci – sběrači šrotu – nepotvrdili množství deklarované žalobcem.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný vypořádal se všemi námitkami, které žalobce zmiňoval v žalobě (bod 1) : svědecké výpovědi (1a) – str.13, 3.odst. (se zdůrazněním toho, že důkazní břemeno bylo na žalobci, s čímž soud souhlasí – viz níže, takže i když žalovaný neuvedl výslovně svědka S., soud má za to, že tato odvolací námitka byla vypořádána dostatečně); šrot z demolicí (1b) – str.16, 3.odst. ; z.č.101/2000 Sb. (1c) – str.8, 2. a 3. odst. (s ohledem na zcela obecnou žalobní námitku byla tato otázka podle názoru soudu vypořádána dostatečně). Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami ze dne 28.4.2009 (1d), soud tuto žalobní námitku neshledává projednatelnou pro její naprostou obecnost. Soudu ve správním soudnictví nepřísluší vyhledávat důvody žaloby, které nejsou zcela jasně a konkrétně uvedeny přímo v žalobě, zasahoval by tím nepřipustně do dispozičního práva žalobce. Žalobní námitka č.1 je tedy nedůvodná.

Soud se neztotožňuje ani s žalobní námitkou č.2, když k výkupním lístkům zbývajících občanů se žalovaný vyjádřil na str. 8, 4.odst. odůvodnění a k návrhu ověřit množství vykoupeného materiálu množstvím následného prodeje na str. 11, 2.odst. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka č.2 je tedy nedůvodná.

Žalobce má pravdu v tom, že ve zprávě o daňové kontrole uvedl správce daně § 11 odst.1 písm.d) zákona č. 586/1992 Sb. Zde však žalobce vytrhl z kontextu jen chybné označení zákona, když ze zprávy o daňové kontrole bez pochybností vyplývá, že se mělo jednat o § 11 odst.1 písm.d) zákona č. 563/1991 Sb. (o účetnictví), neboť zpráva se v dané části zabývá chybějícími náležitostmi účetních dokladů. Žalobce přitom v žalobě neuvedl, jaké (negativní) důsledky pro něj mělo toto formální pochybení správce daně a soud neshledal, že by mělo nějaký vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (v němž žalovaný již uvádí zcela správné označení zákona). Žalobní námitka č.3 je tedy nedůvodná.

Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že dostačujícím důkazem o výkupu sběru byla jím předložená souhrnná evidence (s argumentací, že sami sběrači nepožadovali potvrzení). Žalobci, zastoupenému v tomto soudním řízení daňovou poradkyní, je nepochybně znám zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZDP), podle jehož § 24 odst. 1 se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. Vzhledem k tomu, že jednotlivé žalobcem předložené účetní doklady nesplňovaly všechny náležitosti podle zákona o účetnictví, vyzval správce daně žalobce k prokázání výdajů jinými prostředky, avšak

v průběhu řízení se žalobci nepodařilo (ani výpověďmi svědků – sběračů) prokázat své výdaje v deklarované míře. Pouhá souhrnná evidence je nedostačující a je na žalobci jakožto poplatníkovi daně z příjmů, aby své výdaje prokazoval, bez ohledu na to, zda sběrači sami žádali či nežádali potvrzení za dovezený sběr. Žalobní námitka č.4 je tedy nedůvodná.

Odpověď na námitku č.5 najdeme ve výzvě správce daně adresované žalobci ze dne 7.1.2009 (č.36 správního spisu). Je nutno podotknout, že výsledků svědků se za žalobce účastnil na základě plné moci M. B., takže žalobce byl bezprostředně obeznámen s výsledky těchto výsledků. Žalobní námitka č.5 je tedy nedůvodná.

Žalobce má pravdu v tom, že je právem daňového subjektu klást svědkům otázky při ústním jednání a místním šetření (srov. § 16 odst.4 písm.e/ ZSDP), nikoli jeho povinností. Žalobce však opomíjí § 31 odst.9 ZSDP, tedy skutečnost, že na žalobci leží důkazní povinnost v tomto řízení, a je proto především v jeho zájmu, aby z výsledku svědků vzešlo co nejvíce informací ve prospěch žalobcových tvrzení. Není tedy vůbec taktické být při daňové kontrole přítomen u výsledku svědka a nechávat iniciativu jen na správci daně. Žalobní námitka č.6 je tedy nedůvodná.

K otázce důkazního břemene se soud již v tomto rozhodnutí vyjadřoval výše. Je třeba zdůraznit, že soud se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného, jak byla uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, např. na str. 8, 4.odst. Žalobní námitka č.7 je tedy nedůvodná.

Žalobce namítal, že správce daně nerespektoval zásadu přiměřenosti, neboť kontrola trvala rok a téměř 5 měsíců. Podle § 2 odst.2 ZSDP, správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Žalobce uvedl tuto námitku jen zcela obecně, nekonkretizoval, jaké důsledky měla podle něj doba trvání kontroly na daňový subjekt, takže soud se nemůže k takto formulované námitce blíže vyjádřit. Dále žalobce namítl porušení § 16 odst.7 ZSDP tím, že mu správce daně vrátil doklady až po skončení daňové kontroly. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil nedodržení lhůty dané zmíněným ustanovením, a soud k tomu považuje za nutné uvést, že ne každá namítaná vada řízení musí mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Argument žalobce, že tím byl v obtížné situaci (nemohl se řádně bránit) považuje soud za lichý, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby do svého daňového spisu a dokladů v průběhu daňové kontroly nahlížel (§ 23 ZSDP). Žalobní námitka č.8 je tedy nedůvodná.

Žalobce má pravdu v tom, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl formulaci „výkupní lístky předložené obecními či městskými úřady“(str.11, odst.4), avšak to zcela koresponduje s předchozím textem na str.9, odst.3 odůvodnění, kde se žalovaný zmiňuje ještě např. o Obecním úřadu Sudice a z něhož plyne, že zástupce žalobce byl s těmito podklady seznámen (protokol z 3.3.2009). Odvolací námitku žalobce, která se týkala právě Městského úřadu Dolní Benešov, považuje soud za řádně vypořádanou (viz. str.11, odst.4 odůvodnění). Žalobní námitka č.9 tedy není důvodná.

Z žaloby není dále zřejmé, jaké negativní důsledky na žalobce měly údajné, žalobcem tvrzené formální nedostatky některých protokolů o jednání. Jednak je třeba uvést, že ZSDP vylučuje použití správního řádu, kterým žalobce argumentuje (§ 99 ZSDP), ale především v žalobě opět absentuje uvedení konkrétních následků, které by žalobce s takovou vadou v řízení spojoval. Žalobní námitka č.10 tedy není důvodná.

Pro úplnost soud označil za žalobní námitku i prosté konstatování žalobce, podle něhož byly splněny náležitosti účetních dokladů podle § 11 zákona o účetnictví. Žalovaný se touto otázkou zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str.7, odst.2, str.9, odst.1, str.12, odst.2, str.17, odst.2) a soud považuje jeho hodnocení za řádné, srozumitelné a s ohledem na naprostou nekonkrétnost žalobní námitky k němu nemá co dalšího dodat. Žalobní námitka č. 11 tedy není důvodná.

Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s., a to bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst.1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 17. května 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu